

Arrest

nr. 66 881 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TUCI, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 26 april 2011, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 26 juni 2011, aangetekend verstuurd op 28 juni 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart afkomstig te zijn uit Cabiq (Kline), de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en Albanees van origine te zijn. Twee jaar geleden zou uw broer S.G. vertrokken zijn naar Montenegro om te werken en zo de behandeling van uw schoonzus F. G. (O.V. 6.803.615) te kunnen betalen. Zij zou sinds de oorlog ziek zijn geworden, maar de dokters zouden niet precies weten wat er scheelt. Uw broer zou echter sinds zijn vertrek niets meer van zich hebben laten weten en uw schoonzus zou bij u en uw ouders zijn blijven wonen. Uw vader zou echter gewild hebben dat F. vertrok en zou ook regelmatig haar kinderen hebben geslagen. Zelf zou u ook nooit goed door uw vader zijn behandeld. Deze situatie zou u ertoe

hebben aangezet om op 23 april 2011 vanuit Gjlani te vertrekken samen met uw schoonzus en haar kinderen. Jullie zouden op 26 april 2011 in België zijn aangekomen en u diende uw asielaanvraag diezelfde dag nog in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: uw Kosovaarse identiteitskaart d.d. 22 december 2009 en uw Kosovaars rijbewijs d.d. 26 april 2010.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omdat uit zijn verklaringen blijkt dat hij zijn asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als zijn schoonzus en in het kader van de asielaanvraag van zijn schoonzus een weigeringsbeslissing werd genomen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker verklaart zelf nooit problemen te hebben gehad met andere burgers of met de autoriteiten uit Kosovo (gehoorverslag, 4) en zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn schoonzus G.F.. Verzoeker voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als zijn schoonzus.

2.2. De Raad heeft in zijn arrest nr. 66 880 van 19 september 2011 aan verzoekers' schoonzus de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 3 van de wet motivering bestuurshandelingen.

Verzoekster verwijt het Commissariaat-generaal tijdens het gehoor niet dieper te zijn ingegaan op en bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met haar enorme psychologische problemen die ze heeft gekregen tijdens de oorlog in Kosovo, waarvan verzoekster getuige was. Verzoekster verwijt via het Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland over Kosovo uit april 2009 naar het standpunt van UNHCR dat sinds 2006 niet meer gewijzigd is. UNHCR stelt hierin dat etnische Serviërs, alsmede Roma, nog steeds in aanmerking dienen te komen voor internationale bescherming, dat terugkeer van deze minderheden slechts op vrijwillige basis mag plaats vinden en dat dit ook expliciet geldt voor etnische Albanen afkomstig uit een gebied waar ze een minderheid vormen. Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal artikel 3 van de wet motivering bestuurshandelingen schendt door dit standpunt niet te volgen.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht hier is bereikt. Verzoekster onderwerpt echter de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek en voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht (RvS 19 maart 2010, nr. 40.499).

2.3. Verzoeksters asielaanvraag berust uitsluitend op haar medische situatie enerzijds en economische (financiële problemen) en familiale problemen (afwezigheid man, gedwongen vertrek uit huis van schoonvader) anderzijds. Deze laatste problemen vormen tevens de achterliggende redenen waarom verzoekster niet verder medisch behandeld zou kunnen worden in Kosovo.

2.4. Verzoekster dient zich voor de beoordeling van haar medische problemen te beroepen op de hiertoe geëigende procedure; meer bepaald dient zij een aanvraag van machtiging tot het verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het was immers duidelijk de bedoeling van de wetgever in een verschillende procedure te voorzien voor ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf dienen aan te vragen, enerzijds en andere personen, die de subsidiaire beschermingsstatus aanvragen en van wie de situatie in het kader van de asielpcedure wordt onderzocht, anderzijds. De voorbereidende werken stellen hierover: "(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder toepassing van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die ernstig ziek zijn via de asielpcedure te behandelen en dit om de volgende redenen: - De asielinstanties beschikken niet over de vereiste competenties om de medische situatie van een vreemdeling of de medische omkadering in het land van oorsprong of het land waar zij kunnen verblijven, in te schatten; (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstige zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielpcedure wordt onderzocht. (...)" (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 9-10).

Het Grondwettelijk Hof oordeelde in zijn arrest nr. 95/2008 van 26 juni 2008 dat het verschil in behandeling niet zonder redelijke verantwoording is. Het motiveerde dat dit verschil op een objectief criterium berust, namelijk of de aanvraag wordt ingediend door een vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van verblijf, dan wel door een vreemdeling die een reëel risico loopt op andere ernstige schade. Een aanvraag in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet sluit inderdaad niet uit dat de aanvrager daarnaast om subsidiaire bescherming verzoekt op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zij het gesteund op andere dan medische gronden.

De door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde medische documenten kunnen om hogervermelde redenen dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

2.5. Voor wat betreft de economische en familiale problemen oordeelde de commissaris-generaal terecht dat deze geen verband houden met één van de redenen zoals vermeld in het vluchtelingenverdrag. Dit motief wordt geenszins weerlegd door verzoekster zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad beschouwd wordt als zijnde hier hernomen.

2.6. Waar verzoekster tenslotte verwijst naar UNHCR standpunt zoals vermeld in het Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland over Kosovo uit april 2009, wenst de Raad op te merken dat een verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS van 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS van 15 december 2004, nr. 138.480).

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen."

2.3. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij moet vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER